

 HARLEQUIN®

King

MAUREEN
CHILD

ENNEKUULMATU
ETTEPANEK

Maureen Child
An Outrageous Proposal
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Maureen Child
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E06257813
ISBN 978-9949-25-387-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

„Jumala ja kõige püha nimel – *ära pressi!*” Sean Connolly üks silm piidles murelikult tahavaatepeeglit ja teine püsis kurvilisel teel, mis end nende ees lahti keris. Miks põrgu pärast peab *tema* sel haiglassesõidul kaine grupijuht olema?

„Hoia silmad teel ja sõida, Sean,” kaebles nõbu Ronan tagaistmelt. Ta oli sirutanud ühe käe ümber oma hiigelsuure kõhuga naise ja tõmbas teda turvavööst välja tegemata enda poole.

„Tal on õigus,” ütles Georgia Page kõrvalistmelt. „Lihtsalt sõida, Sean.” Ta keeras end üle öla taha vaatama. „Pea vastu, Laura,” ütles ta õele. „Varsti jõuame kohale.”

„Lõpetage närvitsemine,” ütles Laura. „Ma ei kavatse autos sünnitada.”

„Palun, jumal,” pomises Sean ja lisas gaasi.

Kunagi varem elus polnud tal olnud põhjust oma sünnikodu Irimaa kitsaid kurvilisi teid kiruda, aga täna ei soovinud ta midagi rohkem kui 30 kilomeetrit sujuvat kiirteed, et nad kõik kiiremini Westporti haiglasse jõuaksid.

„Sinust ei ole mingit kasu,” pomises Georgia Seanile vilksamisi otsa vaadates.

„Ma sõidan,” vastas too ja heitis veel ühe kiire pilgu tahavaatepeeglisse, kus Laura nägu valust krimpsu tõmbus.

Naine oigas ja Sean kiristas hambaid. Normaalselt paanikat, mida mehed sünnitavate naiste juuresolekul tunnevad,

süvendas veelgi enam asjaolu, et ta nõbu oli pooleldi elevel ja pooleldi vihane murest naise pärast, keda ta ogaruseni armastas. Osa Seanist kadestas Ronanit, aga suurem osa temast säilitas ettevaatlikkuse, hoidis end tagasi ja poleks iial Ronaniga kohti vahetanud.

Kummaline, kui keeruliseks võib muutuda ühe mehe elu, kui sellele mitte liialt tähelepanu pöörata. Aasta tagasi olid nad nõbu Ronaniga mõlemad õnnelikult vallalised ega kavatsenudki seda muuta. Nüüd oli Ronan abielus, kohe isaks saamas ja Sean nii üle pea Connollyte järeltuleva põlve sünniloosse segatud, kui seda üldse olla saab. Tema ja Ronan elasid teineteisest paari minuti kaugusel ning olid kasvanud üles pigem vendade kui nõbudena.

„Kas kiiremini ei saaks?“ sosistas Georgia tema poole kummardudes.

Ja siis veel Laura õde. Georgia oli nutikas, kergelt küüniline ja kaunis naine, kes ergutas Seani mõistust ning veetles teda samal ajal ka palju lihalikumal tasandil. Siiani oli ta end küll tagasi hoidnud. Georgia Page'iga suhte loomine oleks asjad ainult keerulisemaks ajanud.

Georgia õde oli abielus Seani nõoga ning Ronan oli järsku muutnud hullumiseni kaitsvaks naiste suhtes, kelle eest ta väitis „vastutust kandvat“.

Neetult vanamoodne mehe kohta, kes suurema osa oma täiskasvanuelust veetis jumaldavate naiste horde jalust nüites.

Siiski oli Seanil hea meel, et Georgia kaasas oli. Vähe-malt suutis too kaine mõistuse säilitada. Georgia ja Sean

võisid kõiges selles teineteise peale loota ning mees oli selle eest tänulik.

Sean heitis Georgiale kiire pilgu ja ütles vaikselt: „Kui ma neil teedel veel kiiremini sõidan, võime *kõik* haiglas voodikohta vajada.”

„Okei.” Georgia hoidis silmad teel nende ees ja kallutas end ettepoole, justkui püüaks tahtejõuga autot kiiremini liikuma sundida.

Kui keegi üldse sellega hakkama saaks, siis Georgia Page, mõtles Sean. Armatuurlaua hämaras valguses paistsid naise tumesinised silmad põhjatuna ning meekarva juuksed tundusid pigem punased kui blondid.

Nad olid tutvunud Ronani ja Laura pulmas umbes aasta tagasi, aga kuna naine oli mitu korda Iirimaal õel külas käinud, oli Sean Georgiat tundma õppinud ning too oli talle meeldima hakanud. Seanile meeldis tema kiire taip, sarkastilisus ja lojaalsus oma perele – nende ühisele perele.

Auto ümber valitsuses pilkane pimedus. Esilaternad heitsid valgust kitsale teele, mis nende ees lookles. Siin, linnast nii kaugel, polnud tee ääres suurt muud kui põllud, mida tihedad hekid teest eraldasid. Talumajade valgustatud aknad torkasid pimedusest silma kui majakad ja kiirustasid neid edasi.

Lõpuks paistis kaugemalt valguskuma ning Sean teadis, et need on Westporti tuled, mis öötaevast värvivad. Nad olid lähedal ja esimest korda nende tundide jooksul hingas ta kergendatult.

„Oleme peaaegu kohal,” teatas ta ning viskas pilgu Georgiale.

Naine naeratas talle põgusalt ja Sean tundis sellest kindlust õhkuvat.

Tagaistmelt kostis Laura karje ning Seani kergendus katkes kui noaga lõigatult. Nad ei olnud veel turvaliselt kohal. Käesolevale tööle keskendudes andis ta autole piitsa, nagu vähegi tihkas.

Paistis, nagu oleks möödunud päevi – ehkki tegelikult vaid mõni tund hiljem –, kui Sean ja Georgia end lahingust võitjana väljunutena tundes haiglast lahkusid.

„Oh jumal,” ütles Sean, kui nad Iirimaa talve pehme pärastlõunase vihma kätte astusid. Tuul oli jäine ja vihmapiilved tundusid olevat nii lähedal, et neid võiks puudutada. Ta kallutas pea tagasi ning vaatas üles halli taevasse. Õues oli hea, haigla hääled ja lõhnad jäid kaugusse. Ja veel parem oli teada, et kõige värskem Connolly oli turvaliselt siia ilma jõudnud.

„Ma arvan, et need olid mu elu kõige pikem öö ja päev,” ütles ta.

„Minul ka,” nõustus Georgia ning väristas oma tumesinise palitu all õlgu. „Aga see oli seda väärt.”

Sean vaatas tema poole: „Oo jaa, oli tõesti. Tüdrukuke on tõeline iludus.”

„On ju?” naeratas Georgia. „Fiona Connolly. See on hea nimi – ilus, aga samas jõuline.”

„On küll ja tundub, et ta on oma isa juba ümber sõrme keeranud.” Sean raputas pead, kui talle meenus ilme Ronani näol, kui too oma tütre esimest korda sülle võttis. Ainuüksi sellest oleks piisanud, et vaevatud mees võiks hakata uskuma... Vahet pole.

„Ma olen korraka surmväsinud ja energiat täis.”

„Mina samuti,” nõustus Sean ja lasi oma mõtted rõõmuga turvalisematele radadele juhtida. „Tundub, nagu ma oleks maratoni jooksnud.”

„Ja meie ju ainult ootasime.”

„Ma arvan, et oodata oligi kõige raskem.”

Georgia naeris: „Laura sellega ilmselt ei nõustuks.”

Sean noogutas haletsevalt: „Sul võib õigus olla.”

Georgia ohkas, astus Seanile lähemale ja võttis tal käe alt kinni. „Ronanist saab suurepärase isa. Ja Laura... ta soovis seda nii väga.” Naine nuuksatas ja pühkis sõrmedega silmi.

„Aitab nutust,” ütles Sean ja pigistas tema käsivart. „Mul on juba praegu tunne, nagu ma oleks päev läbi ainult pisaraid näinudki. Värsked lapsevanemad ja sina – tundide kaupa ainult kalkvel silmad ning nutused nuuksed.”

„Ma nägin, et sinu silmad ka vahepeal läikisid. Pole sa nii kõva mees ühti!”

„No eks me ürlased ole üks õrna hingega rahvas,” tunistas Sean ja hakkas parkla poole liikuma, Georgia endiselt käevangus.

„See on üks neid asju, mis mulle sinu juures enim meeldib...”

Sean vaatas tema poole.

„... no iirlaste juures üldse,” parandas Georgia.

„Ah või nii,” naeratas Sean endamisi naise keerutamise peale.

Pärastlõuna oli imeline. Pehme vihm, külm tuul ja uus elu algamas haiglas nende selja taga. „Sa oled viimase aasta jooksul nii tihti Iirimaal käinud, et võid end juba auiirlaseks lugeda, kas pole?”

„Ma olen selle peale mõelnud,” tunnistas Georgia. Nad kõndisid autoni ja Sean vajutas puldil kesklukustusnuppu.

„Ja millest sa siis mõelnud oled?” küsis ta, avas Georgiale kõrvalistuja ukse ja ootas. Väsimum andis ennast tunda, aga selle all pulbitses rõõm, mis sundis teda naeratama naisele, kes tema poole üles vaatas.

„Irlane olemisest,” ütles Georgia parklat, haiglat ja ümbritsevat linna vaadates. „Või vähemalt päriseks siiakolimisest.”

„Tõesti?” Intrigeeritud Sean toetas käsivarred autouksele. „Ja mispärast siis täpselt? Kas põhjus on sinu uhiuus õelaps?”

Georgia kehtas õlgu. „Osaliselt kindlasti. Aga peamiselt ikkagi riigi enda pärast. See on imeilus ja sõbralik ning ma olen seda tõesti armastama hakanud.”

„Kas sa oled Lauraga rääkinud?”

„Ei veel,” tunnistas Georgia ja vaatas uuesti Seanile otsa. „Ära räägi talle midagi. Tal on praegu piisavalt asju, millele mõelda.”

„Tõsi ta on,” ütles Sean. „Aga ma arvan, et talle meeldiks, kui õde tema lähedal elaks.”

Georgia naeratas talle säravalt ja istus autosse. Kui Sean tema järel ukse sulges ja ümber auto kõndis, pidi ta endale tunnistama, et *tallegi* päris meeldis mõte sellest, kui Georgia nii lähedal elaks.

Pool tundi hiljem avas Georgia Laura ja Ronani ülikalli maa-
kivist mõisahoone ukse ning vaatas üle õla tagasi Seani poole.
„Tahad sisse tulla ja ühe joogi võtta?”

„Ma arvan, et oleme selle ära teeninud,” vastas mees, astus sisse ja sulges enda järel ukse. „Isegi mitu.”

Georgia naeris ja see oli mõnus. *Tal* oli mõnus. Tema õde oli nüüd ema ja Georgial oli hea meel, et ta oli otsustanud beebi sündimise ajaks Irimaale tulla. Mõte sellest, et ta oleks praegu teisel pool maakera, ei meeldinud talle üldse.

„Ronani majapidajanna Patsy on Dublinis tütar Sineadil külas,” meenutas Georgia. „Mis toitu puudutab, oleme oma-
pead.”

„See ei ole söök, mida ma praegu tahaksin,” ütles Sean.

Kas ta flirdib minuga, mõtles Georgia, aga jättis selle mõtte siis tähelepanuta. Ta raputas pead ja meenutas endale, et nad olid tulnud juua võtma. Või siis mitut jooki.

Seani sõnade taustaks kostis sügavalt majast pikk ulguv haugatus. Georgia võpatas selle peale ja naeris siis: „Koerad on end ilmselt vihma käest kööki lasknud.”